

TO NEJCENNĚJŠÍ

Přemýšlela jsi, Magdo, někdy nad tím, co je v životě nejcennější? Určitě si vzpomeneš hned na to nejpodstatnější, co k životu potřebuješ. Je to láska, abys mohla milovat a být milována, a samozřejmě radost, aby ses cítila šťastná. My všichni jsme těmito schopnostmi obdařeni od narození, ale málo víme, jak je použít.

Je jasné, že tohle všechno musí vycházet z našich pocitů, které prožíváme ve chvíli, kdy jsme součástí jedinečné situace, kterou vnímáme. Najednou se v nás něco probudí a to něco přerůstá právě ve výše zmíněné schopnosti, které se v nás probouzejí díky pocitům, protože ony samy jsou pocity. Když si tohle všechno jsme schopni uvědomit a zažít, pak to musíme i předat. A to je další podstatná část toho nejcennějšího. K čemu vlastně nám budou tyhle všechny schopnosti, když to nebudeme moci někomu předat? Dát někomu radost, někoho milovat, někoho uzdravovat tím, že mu pomůžeme nejen po duševní stránce, ale i fyzické. Základem toho všeho je úcta k sobě samému a druhému. Měli

bychom více naslouchat jeden druhému a tím poznávat člověka, který naše smýšlení, jaké máme, s námi sdílí, byť jsou názory, v nichž se běžně rozcházíme. To, že budeme k sobě chovat úctu a lásku, pak dokážeme vyčítit na druhém člověku, jak to vlastně s námi myslí a jaký ve skutečnosti je. Potom mu můžeme tohle všechno předat. A věř, že se ti to vrátí v dobrém, protože není nic úžasnějšího než milovat lidi. Ať jsou dobří, nebo zlí. Všichni si zaslouží milovat a být milováni, protože i když se v nich probudí třeba zlo, pak věř, že bychom je neměli odsuzovat. Je to ale všechno těžké tohle pochopit a ještě těžší to praktikovat. Abychom byli my všichni šťastní, musíme si uvědomit, jak předat lásku každému z nás. A vědět, jak ho neurazit nebo mu neublížit, když nám někdo napíše nějakou prosbu. Je to všechno o nás, protože kdybychom milovali druhé tím, jak milujeme sami sebe, možná by nemusela existovat nenávisť.

Myslím si, že tohle jsem začínal vidět na Luce. V tom kostele byla najednou šťastná. Nebyla chvíle, kdy bych viděl její rozzářenou tvář, jako má teď, kromě Štědrého dne, i když tam to takové nebylo. Že jsem se snažil jí udělat radost, najednou začala dělat radost mně. Jako kdyby si uvědomovala, jak úžasné je mít někoho rád, když se ti snaží pomoci.

Uplynul měsíc od Vánoc a s Luckou jsem si psal čím dál častěji. Jednoho dne mi napsala, že mi musí něco ukázat. Přišla ke mně domů celá rozzářená, div její oči nebyly v sedmém nebi. Byl z ní cítit takový ten pokoj

a klid. Hodně jsem se na ni těšil, a když přišla, neubráníl jsem se tomu, abych ji alespoň jednou neobjal. Ona se tomu vůbec nebránila, naopak, sevřela mě v náruči pevněji.

Ten den, kdy ke mně přišla, byla sobota. Venku hustě sněžilo a my seděli v obýváku nad jednou knížkou, kterou mi chtěla ukázat. Vesele jsme se přitom bavili a popíjeli horké kakao, jehož vůně nás obklopovala a podtrhovala tu hezkou zimní atmosféru.

„Tuhle knížku mám moc ráda. Připomíná mi mé dětství,“ prozradila mi Lucka.

Knížka se jmenovala *Amélie* a vyprávěla o dívce, která hledala svůj ztracený náhrdelník. Byl to fiktivní příběh plný zvrátů a dobrodružství. Dominantou té knížky byly krásné, ručně malované obrázky s texty, umístěné na různých místech stránky. Každá stránka byla unikátní nejen svou kresbou, ale i barvou. Textu měla pomálu, ale nejvíce mě chytly za srdce samotné obrázky, které ve mně vyvolávaly takové tajemství, protože dokázaly vyprávět svůj vlastní příběh. Dalo by se říct, že na těch obrázcích byl celý příběh založen, a jediné, co bylo podružné, byl text, který všechno jen doplňoval a upřesňoval danou situaci. Ihned jsem si knížku zamiloval, přestože jsem moc nečetl.

„Je moc hezká, obzvlášť ty obrázky. Jsou fascinující,“ neskrýval jsem nadšení.

„To je. Když si ji prohlížím, jako kdybych se stala součástí toho příběhu. Amélie hledá náhrdelník a její dobrodružství je plné hezkých míst, kam se ho vydává hledat. Třeba tady,“ řekla a nalistovala určitou stránku.